

OPERACIJA JUŽNI VELEBIT

U subotu, 9. veljače, nas osmero: Mario, Hrvoje, Nataša, Ante, Nikola, Stjepan, Lela i ja uputilo se na jednu avanturu. Kao mlade planinarke, po dužini planinarskog staža i članstva u Društvu, Lela i ja smo se odlučile za prvi izlet na Velebit te se pridružiti uhodanoj ekipi na čelu s iskusnjim Mariom i Hrvjem. Iako najavljinana loša prognoza za vikend, shvatila sam da vremenske (ne)prilike ne mogu pokvariti raspoloženje, niti umanjiti želju za postavljenim ciljem.

Smjestivši se kod Peke u Starigradu-Paklenici, pojeli smo, popili te odmah išli spavati ('možeš si mislit'). Bila sam okupirana razmišljanjima o noći i spavanju u sobi s još nekoliko njih.

Svanulo je jutro, za mene najljepše u ovih posljednjih dana, jer mi je jedino bilo bitno da nisam doma. Od prevelikog uzbudjenja, probudila sam se tik prije alarma. Nakon čaja kojeg nam je brižni Mario skuhao, sjeli smo u kombi i krenuli u avanturu. Slijedilo je osvajanje, ni sami ne znamo čega - barem što se mene tiče. I slavni pohod je počeo. Penjali smo se po bijelim stijenama, hodali po stazicama, zapinjali o korijenje drveća ... Mislim da je Mariu bilo najteže, jer je, osim što je tražio markacije, čitavo vrijeme morao priti snijeg. I ti onda budi prvi u četi! Hodali smo dosta dugo prema još nepotvrđenom cilju. Izmjenjivali su se različiti tereni - od šuma, golog kamenja i sipina pa sve do snježnih zaravnih. Na nekim je mjestima snijeg dosezao malo ispod moga struka. Iako neiskusne i možda malo nepripremljene, htjele smo forsirati, a nismo znale kako, ali ono što je najčudnije od svega - odustajanje nam (Leli i meni) nije bilo ni na kraj pameti. Jer, jednostavno, osjećale smo se sjajno, izvanredno. Nakon 4 sata hoda, uz smijeh i priču, došli smo do mjesta na kojem smo zastali, uživali i divili se vidicima Velikog Rujna. Zar je moguće da od miline i tolike ljepote zastaje dah?! Uzaludna su pitanja "Zašto mi je sve ovo trebalo?"

Na Stražbenici su dečki na čelu s Hrvjem odlučili još hodati i istraživati prema Buljmi, a nas četvero s našim predvodnikom Mariom odlučilo je spustiti se prema kanjonu. Pri spuštanju smo se smijali do iznemoglosti i uživali u pogledima uokolo. Bili smo sretni što smo imali priliku vidjeti raj zemaljski, vrhove borova, visoke, oštре stijene koje paraju nebo, velike kanjone. Čak smo na kratko obuli dereze i isprobali hodati po zaledenom snijegu. Mislila sam kako nam dobro ide, no ustanovili smo da ih nismo pričvrstile pa su se putem raširile. Više sreće drugi put!

Na putu smo zastali u Ramića Dvorima, kod Maria, koji nas je lijepo ugostio, a mi smo mu za uzvrat nahranili magarce i oprali suđe. Nismo mogli odoljeti, a da se tu ne zadržimo malo dulje. Sjedili smo u tišini, svatko u svojim mislima, spremni provesti jedan sat sami sa sobom i uživamo u luksuzu koji si danas samo rijetki mogu priuštiti - u samoći. Iz jednog sam svijeta otišla u potpuno drukčiji. Iz okruženja u kojem sam bila hodajuća wikipedija (kako su me od milja nazvali), našla sam se na vrhuncu, gdje sam tek obična neznanica koja nikada u životu pošteno nije prošetala povećom uzvisinom.

Mariu smo se zahvalili na divnom izletu, na čitavom danu provedenom na planinskom zraku, gdje se u nekoliko sati izmjenio snijeg i sunce, vjetar i mir. Zahvalili smo mu na našem iskrenom smijehu, uživanju, nadajući se da će još biti prilika provesti nas ovakvim avanturama. Ne mogu, a da ne kažem da se divim njegovoj nevjerojatnoj volji i ustrajnosti, a njegov hipnotizirajući sjaj u očima kada je u planinama, postavlja pitanje da je možda i mene "zarazio". Hoću li naći neki smisao koji još nisam našla? Sve ovo izazvalo je u meni džunglu osjećaja, no na kraju sam samo sretna što sam tu, u planini, i ništa više.

I za kraj: mislim da je Mario ponosan na nas, kao i mi na njega, jer smo zajedno uspjeli savladati ... što to točno, nadam se da ću otkriti neki drugi put!

Ana Jurković